Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 145 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ter kantore van advocaat A. MARCHAL**
Boulevard de la Sauvinière 136A
4000 LUIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2026 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat A. MARCHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 3 mei 2026 te Aubange geïnterpelleerd door de politie wegens illegaal verblijf.

1.2. Op 14 augustus 2026 wordt verzoeker opnieuw geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf, ditmaal te Antwerpen.

1.3. Op 3 september 2026 werd verzoeker nogmaals geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen omdat hij overlast veroorzaakte ter hoogte van de *Free Clinic*.
1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 4 september 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 14.08.2026 en op 03.09.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer die verklaart te heten:
naam: D.(…)
voomaam: C.(…) E.(…)
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Algerije
In voorkomend geval, alias:
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals hel grondgebied van de staten die hel Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
X 1 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
X 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninfomaliesysteem.en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het imoment van zijn arrestatie.
Betrokkene werd door Frankrijk (FRPR00001974362) tot 30.09.2030 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd In de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de rationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of hat verblijf van de vreemdelingen.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.
Betrokkene brengt enkele medische problemen aan en verklaart dat de medicatie hiervoor in Algerije te duur is. Hij toont niet aan dat dit hem belemmert te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont hierdoor ook niet aan dat een adequate behandeling hiervorvoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een. Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere en/of goedkopere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt:
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
X Artikel 74/14 §3, 1: er bestaat een risico op onderduiken.*
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.05.2026 en de herbevestiging van het bevel van 14.08.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan.
Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wit houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevell om het grondgebied te verlaten van 03.05.2028 en de herbevestiging van het bevel van 14.08.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten

die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voorvrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1 in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkerén naar zijn herkomstland en haalt enkel aan dat zijn medicatie te duur is in Algerije.*
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvóeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.. Betrokkene brengt enkele medische problemen aan en verklaart dat de medicatie hiervoor in Algerije te duur is. Hij toont niet aan dat dit hem belemmert te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont hierdoor ook niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere en/of goedkopere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Bétrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.05.2026 en de herbevestiging van het bevel van 14.08.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wit houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevel om het grondgebied te verlaten van 03.05.2026 en de herbevestiging van het bevel van 14.08.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat: 2 Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in do artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van.15 december 1980.
Betrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.05.2026 en de herbevestiging van het bevel van 14.08.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1880. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht.
Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Algerije.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(…) M.(…), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem de betrokkene, D.(…), C.(…) E.(…), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.
(…)

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 4 september 2026 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Verzoeker werd hiervan op 18 juni 2026 in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de urgente procedure, de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Het verzoekschrift is zowel gericht tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) als tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

2.2. Artikel 2.28 van de RvV-wet schrijft voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebruik dient te maken van de 'urgente procedure' indien een beroep gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit (bijlage 13*septies*), terwijl een beroep tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) dient te worden behandeld via de 'gewone procedure' (artt. 2.26 en 2.32 e. v. RvV-wet).

2.3. Hoewel de RvV-wet *an sich* niet verbiedt om beide beslissingen gelijktijdig aan te vechten, stipt de Raad aan dat de rechtszoekende, behoudens indien de wetgever uitdrukkelijk anders zou hebben voorzien, in beginsel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient aan te spannen om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak , 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Zeker wanneer gelijktijdig in één verzoekschrift twee of meer beslissingen worden aangevochten, terwijl de wetgever verschillende procesrechtelijke bepalingen heeft voorzien voor deze onderscheiden beslissingen, heeft dit een impact op de rechten van de verwerende partij. Indien de Raad de urgente procedure zou toepassen op betwistingen die, overeenkomstig de wet, dienen te worden behandeld via de gewone procedure, dwingt hij de verwerende partij immers om kortere verweertermijnen te respecteren in geschillen waar er hiertoe geen noodzaak bestaat. Bovendien vormt dit een bijkomende administratieve belasting voor de griffie van de Raad. Om die reden werd op 6 juli 2026 op de FAQ-pagina op de website van de Raad volgende instructie opgenomen: *"Indien u een beroep indient tegen meerdere beslissingen waarbij de ene beslissing in de urgente procedure behandeld moet worden en de andere slechts optioneel, (bv. bijlage13septies en 13sexies) dan moet u per bestreden beslissing een verzoekschrift indienen."*

2.4. Aangezien de termijn om in het kader van de gewone procedure een beroep in te stellen tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) nog niet ten einde is en loopt tot en met maandag 5 oktober 2026, wordt de toegang tot de rechter *in casu* niet beperkt indien de verzoekende partij ertoe zou moeten overgaan een nieuw beroep in te stellen in het kader van de 'gewone procedure' tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

2.5. Ter terechtzitting geeft de aanwezige raadsvrouw te kennen dat zij afstand doet van het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Zij zal de *dominus litis* de opdracht zal geven om eventueel een nieuw beroep in te dienen in het kader van de 'gewone procedure' tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

2.6. De vordering zal enkel in het kader van de urgente procedure worden afgehandeld in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

2.7. Terloops stipt de Raad aan dat verzoeker naast zijn beroep tot nietigverklaring tevens een vordering tot schorsing indient, terwijl van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit in het kader van de urgente procedure krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uitgaat.

Gelet op het schorsend effect van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, is de vordering tot schorsing doelloos. Een behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

2.8. Tenslotte dient erop te worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing een maatregel van vrijheidsberoving inhoudt, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.9. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering gericht tegen de bijlage 13*septies* is niet ontvankelijk in zoverre zij de beslissing tot vrijheidsberoving tot voorwerp zou hebben en dit bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep tegen de bijlage 13*septies*

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Overwegende dat de litigieuze beslissing 1 - het bevel om het grondgebied te verlaten met behoud met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) - als volgt is gemotiveerd:
(…)
Overwegende dat de litigieuze beslissing 2 -het INREISVERBOD (bijlage 13 septies) - als volgt is gemotiveerd:
(…)
1. Overwegende dat de tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout maakt in het onderhavige geval en aldus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt;
Dat de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat:
"Art. 2. De administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde administratieve autoriteiten moeten formeel worden gemotiveerd.
Artikel 3. De vereiste motivering bestaat in de vermelding in de handeling van de overwegingen rechtens en feitelijk die aan de beschikking ten grondslag liggen. Het moe t adequaat zijn."
Dat de ontoereikende motivering van de litigieuze beslissing bijgevolg een schending van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vormt; Dat er geen melding wordt gemaakt van de bijzondere situatie van de verzoeker in België;
De gehele familie van de aanvrager woont in België; De aanvrager probeert zijn verblijf te regulariseren ; De aanvrager heeft een dertienjarige dochter die legaal in België verblijft ;
Dat de tegenpartij geen rekening houdt met dit element ;
(…)
3. De aanvrager lijdt aan een chronische ziekte die behandeling vereist. Hiermee is geen rekening gehouden.

4. Overwegende dat artikel 7, § 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "Onverminderd gunstiger bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde, of, in de gevallen bedoeld in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12°, de minister of zijn gemachtigde, aan de vreemdeling die niet gemachtigd noch toegelaten i s tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot een vestiging in het Rijk, een bevel geven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten: 1° indien hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten vereist door artikel 2;"
Dat er om te beginnen geen twijfel over bestaat dat de wet van 15 december 1980 vrijwillig het werkwoord "kunnen" gebruikt en niet het werkwoord "moeten";
Dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen systematische maatregel is, maar een maatregel waarop de administratie een beroep kan doen indien zij van oordeel is dat het gaat om een absoluut noodzakelijke maatregel;
Dat vervolgens moet worden vastgesteld dat een dergelijk besluit pas na een evenredigheidstoetsing kan worden genomen, indien er geen alternatieve maatregelen best aan die weliswaar minder dwingend zijn, maar een vergelijkbare doeltreffendheid heb ben; Dat uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen moment heeft overwogen om de bijzondere situatie van de verzoeker te onderzoeken en de mogelijkheid om hem een minder dwingende maatregel toe te kennen dan een bevel om het grondgebied te verlaten;
Dat het voorschrift van artikel 7 kennelijk is geschonden;
Dat bijgevolg, rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat de tegenpartij de concrete situatie van de verzoeker niet heeft geanalyseerd en aldus de artikelen 2 en 3 va n de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 heeft ge schonden;
Dat de motivering niet alleen voor de verzoeker duidelijk en begrijpelijk moet zijn, ma ar ook in het onderhavige geval adequaat;
Dat de verwerende partij bijgevolg heeft nagelaten haar beslissing formeel te motiveren, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker, een vereiste en onontbeerlijke factor bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en a fortiori een inreisverbod;
Dat daardoor de motivering van de betwiste beslissingen niet gerechtvaardigd is en de beslissingen moeten worden geschorst en vervolgens nietig verklaard
(…)”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete

feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *"afdoende"* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (…)
5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;
*(…)" (*eigen onderlijning)

In zijn enig middel betwist noch weerlegt verzoeker de vaststelling dat hij niet in het bezit was van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn interpellatie door de politie van Antwerpen op 3 september 2026. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij door de Franse autoriteiten in de SIS-databank werd gesignaleerd *ter fine* van weigering van toegang in de Schengenzone.

In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht om verzoeker, nadat werd vastgesteld dat deze laatste niet in het bezit is van de vereiste geldige binnenkomst- of verblijfsdocumenten, hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt wel degelijk het werkwoord 'moeten' gebruikt.

3.6. Verzoeker betoogt in zijn middel dat zijn grondrechten geschonden werden en dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, met het gegeven dat zijn familie in België verblijft en dat hij een 'dertienjarige dochter' zou hebben die eveneens in België verblijft en hij zijn verblijf probeert te regulariseren. Ter terechtzitting herhaalt de aanwezige raadsvrouw de bewering dat verzoeker een 13-jarige dochter heeft die legaal in België verblijft en dat hij lijdt aan een chronische aandoening.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie op 3 september 2026 gehoord werd en hierbij uitdrukkelijk ontkende dat hij een partner, kinderen of familie had in België. Hij stelde dat hij enkel familie had in zijn land van herkomst, maar dat hij daar geen contact meer mee had. In het kader van onderhavig beroep werden geen gegevens aangebracht die erop zouden wijzen dat verzoeker in België familiale relaties heeft opgebouwd.

Verzoeker herhaalde bij zijn gehoor wel telkenmale dat hij leed aan een chronische ziekte waarvoor hij elke dag een inspuiting nodig had, en dat dit medicijn in Algerije niet beschikbaar was, maar hij brengt geen enkel medisch getuigschrift aan dat deze beweringen ondersteunt.

3.8. In de bestreden beslissing werd met de verklaringen van verzoeker wel degelijk rekening gehouden. De gemachtigde van de minister overwoog immers het volgende naar aanleiding van de beweringen van verzoeker dat hij aan een chronische ziekte zou lijden:

"(…)
Betrokkene brengt enkele medische problemen aan en verklaart dat de medicatie hiervoor in Algerije te duur is. Hij toont niet aan dat dit hem belemmert te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont hierdoor ook niet aan dat een adequate behandeling hiervorvoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een. Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere en/of goedkopere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
(…)"

Verzoeker brengt ook in het kader van onderhavig verzoekschrift geen enkel medisch getuigschrift aan dat zijn bewering staaft. Indien werkelijk een dagelijkse medicamenteuze behandeling vereist is, kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer details kan verstrekken over zijn ziekte en de vereiste behandeling.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad op het medisch attest dat in het administratief dossier is opgenomen. Uit dit attest blijkt dat verzoeker op 8 september 2026 in het gesloten centrum in Vottem door de centrumarts werd onderzocht en dat werd vastgesteld dat er geen medische redenen bestaan waaruit blijkt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel hem zou blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen enkele concrete informatie aan die deze beoordeling of de motieven van de bestreden beslissing op dit punt aan het wankelen zou brengen.

3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister is uitgegaan van onjuiste feitelijke vaststellingen of juridische grondslagen, of dat bepaalde elementen buiten beschouwing werden gelaten. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is, voor zover er geen afstand van werd gedaan, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het beroep wordt vastgesteld in zoverre dit betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN